

Vergaderjaar 1988–1989

20 842

Aanpassing van het Wetboek van Koophandel aan de EEG-richtlijn betreffende zelfstandige handelsagenten, van 18 december 1986 (PbEG L 382/17 (Herziening van de bepalingen inzake de agentuurovereenkomst))

Nr. 9

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET EINDVERSLAG

Ontvangen 26 mei 1989

Het doet mij genoeg dat de leden van de P.v.d.A.-fractie, na kennisgeving van de memorie van antwoord, met het wetsvoorstel konden instemmen en dat het voorstel overigens tot slechts een enkele vraag en opmerking aanleiding gaf.

Een tweetal vragen hield de leden van de C.D.A.-fractie nog bezig. In de eerste plaats vroegen deze leden of in andere Europese landen forfaitaire normen zijn vastgesteld van de klantenvergoeding en zo ja welke dit zijn. Ik wijs erop dat de EEG-richtlijn zelf terzake van bedoelde vergoeding, in artikel 17, tweede lid, onder b, een forfait bevat. In enkele landen, waaronder Duitsland, zijn wetsontwerpen ter uitvoering van de richtlijn in voorbereiding waarin ten aanzien van de klantenvergoeding normen met een forfaitair karakter worden voorgesteld. Het door de leden van de C.D.A.-fractie genoemde voorbeeld is echter onbekend. Het Duitse voorstel komt neer op de regeling als opgenomen in de richtlijn (een vergoeding van ten hoogste een jaar beloning berekend naar het gemiddelde van de laatste vijf jaren). In Nederland geldt nu al eenzelfde berekening op grond van artikel 74o, tweede lid.

In de tweede plaats vroegen de leden van de C.D.A.-fractie of ik het niet gewenst acht om door middel van een wettelijke regeling een zekere minimumbescherming te bieden aan franchisenemers en dealers in hun betrekking met hun franchisegevers, respectievelijk leveranciers. De vraag naar de eventuele wenselijkheid van een wettelijke regeling op dit punt, vertoont raakvlakken met de vraag naar een eventuele wettelijke bescherming van alleenvertegenwoordigers. Over dit onderwerp is in het verleden overleg gevoerd met onder meer het Verbond van Nederlandse Groothandel, het Nederlands Verbond van Tussenpersonen en het Verbond van Nederlandse Ondernemingen. Op 28 januari 1988 heeft laatstgenoemd verbond het Ministerie van Economische Zaken op de hoogte gebracht van zijn conclusie dat er naar zijn mening voor ondersteuning van een wettelijke regeling op dit punt onvoldoende draagvlak bestaat, vooral ook gezien de tegenstrijdige belangen van handel en industrie. Wellicht zouden belangenorganisaties een bescherming waar nodig door middel van zelfregulering kunnen verwezenlijken. Zolang een eventuele wettelijke bescherming van de alleenvertegenwoordiger in het bedrijfsleven nog in discussie is, acht ik het niet wenselijk daarop nu

nader in te gaan; dit geldt evenzeer voor een eventuele wettelijke bescherming van de franchisenemer en de dealer.

De Minister van Justitie
F. Korthals Altes